

da vi kom ind, have fremlagt den foreløbige Lov? Og alle disse Undskyldninger, man kommer med — ja, det er virkelig Undskyldninger. Dersom man vilde høre sig saaledes ad med Hensyn til den ordentlige Finantslov, saa kunde man finde utallige Undskyldninger ogsaa for at fremlægge den noget senere. Naar man har udstedt en foreløbig Finantslov, maa man behandle den som en Finantslov og snarest mulig forelægge den for Thinget. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end de af mig fremhævede tre Afskrifter staa ved Kraft.

Den fungerende Formand (Højsbrø): Det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 5te Valgkreds har begjært Ordet for 3die Gang. Under Forudsætning af Thingets Samtykke (Ophold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Holstein: Jeg er nødt til at rette et Par af den høitærede Ministers Udtalelser, thi de berø paa en Hufommelsesfeil fra den høitærede Ministers Side, og da de vedrøre væsentlige Punkter, kan jeg ikke forbigaa dem. Den ene Udtalelse af den høitærede Minister, som er urigtig, er den, at man i 1877 skulde paa Budgettet have nægtet Regjeringen Midlerne til det kongelige Theater. Det er jurigtigt. Foreløbig fandt en Nægtelse Sted, men i Fællesudvalget tilbød Repræsentanterne for Flertallet i dette Thing Bevilling til Theatret, og dette Tilbud i Fællesudvalget blev vedtaget her ved Afstemning ved eneste Behandling. Desuden har den høitærede Minister vist ogsaa glemt, hvad han selv har skrevet den Gang i den allerunderdanigste Forestilling til Hans Majestæt Kongen, thi i den blev det meget bestemt udtalt, at Regjeringen denne Gang havde holdt sig indenfor, hvad Thingene havde bevilget. Jeg maa derfor antage, at det forholdt sig rigtigt, hvad den høitærede Minister den Gang skrev, og det maa altsaa være en Misforstaaelse eller Hufommelsesfeil, naar den høitærede Minister i Dag paastaar, at han ikke har holdt sig Thingets Bevillinger efterrettelig. Der staaer nemlig i den allerunderdanigste Forestilling: „Naar dernæst det Spørgsmaal overveies, hvor vidt der ved den foreløbige Lov skal gaas i at træffe Bestemmelser om Statsudgifternes Afholdelse, tror Ministeriet for Tiden ikke at burde gaa videre end til at foreslaa Deres Majestæt at give Bemyndigelse til foruden de sædvanlige løbende Udgifter at afholde de Udgifter, om hvilke begge Rigsdagens Afdelinger ved Finantslovsforslagets eneste

Behandling den 31te Marts dette Aar have været enige.“ Der er altsaa ikke Tale om at Ministerne der ere gaaede ud over, hvad Thingene have bevilget, naturligvis stadig under Forudsætning af, at ikke det, der hører til de løbende Udgifter, ligger udenfor de givne Bevillinger; det er en given Forudsætning, at de løbende Udgifter maa være bevilgede, efter som en midlertidig Lov af det sædvanlige Indhold fra dette Things Side, aldrig er bleven nægtet. Noget, den høitærede Minister vil kunne vide. Men det lader til, at den høitærede Minister overhovedet har glemt Ordene i Forestillingen. Det synes, at den høitærede Minister overhovedet ikke mere har præsent, hvad Ministeriet selv udtalte 1877, nemlig Ministeriets Erklæring den 8de November om, at der endnu var Tid til at skaffe den fornødne Bevilling osv. Det maa han have glemt, ellers kan jeg ikke forstaa, hvorledes han i Dag kan udtale, at dersom man nægter den foreliggende Lov, har Ministeriet ingen anden Udvei end at gaa endnu videre i Retning af det Uregelmæssige. Det kan kun være rigtigt fra Ministeriets Standpunkt, hvis det var urigtigt, hvad det sagde i 1877, men var det rigtigt, hvad det sagde den Gang, at i de 24 Timer, efter hvis Udløb der skulde udstedes en ny provisorisk Lov, kunde man skaffe sig en midlertidig Bevilling, at man altsaa enten kunde opløse eller henvende sig til Thingene om en Bevilling, saa er det, som den høitærede Minister siger i Dag, aldeles urigtigt. Da jeg nu ikke kan antage, at Ministeriet anser det for urigtigt, som det sagde den Gang, maa jeg fastholde, at det er komplet urigtigt, hvad den høitærede Minister i Dag har talt om et yderligere Ansvar for Thinget. Dette yderligere Ansvar ligger alene hos Ministeriet, efter som det fuldt vel veed, at der foreligger andre Udveie, som Ministeriet selv nævnte i 1877. I det Hele er denne Paastand, at Rigsdagen har Ansvar, naar der ingen Bevilling foreligger, selvfølgelig ikke holdbar. Den Konklusion, som Ministeren drager, nemlig at enten maa der saa udstedes en provisorisk Lov, eller ogsaa maa man betragte Forfatningen som sprængt, er fuldstændig stridende mod Grundloven. Grundloven har, som jeg tilstrækkelig har paavist under den seneste Forhandling, uden at det enten fra Regjeringen eller fra dens Venners Side er blevet, jeg vil ikke sige imødegaaet, men blot søgt imødegaaet, forudsat det Tilfælde, at der ingen Bevilling foreligger, at Bevilling er nægtet, og at Skatteopbrævning er nægtet, og Grundloven har bestemt, hvad der skal ske i det Tilfælde,